

חוט של חסד

הגליון לכל בית יהודי | בנשיאות הרצה שלום ארוש שליט"א פרשת | תולדותינו ב כסלו תשע"ט (10/11/18) | גליון 595

סוד הקיום של עם ישראל

שמחה גדולה כדי שתהיה השראת שכינה בשעת הברכה, והקב"ה יסכים על הברכות.

נמצא שבלי שמחה, יצחק אבינו ע"ה היה נשחט ולא הייתה המשכיות לעם ישראל ח"ו, ועל ידי השמחה זכה יעקב לברכות שברן תלוי קיום עם ישראל לדורות, יוצא שכל קיומו של עם ישראל הוא על ידי השמחה.

וכן נלמד מכאן שכאשר אדם עושה את רצון ה' בשמחה הוא זוכה לברכה ולגילוי שכינה ולמלאכים קדושים שמלווים אותו ושומרים עליו ויש עליו השגחה פרטית ושמירה צמודה, ואילו כאשר האדם חלילה לא בשמחה השכינה ושמירת המלאכים מסתלקות ממנו וממילא הוא בסכנה גדולה מאוד.

מדוע כל השראת השכינה וכל הקיום של עם ישראל וכל הברכות תלויות רק בשמחה, ולעומת זאת כל הקללות ל"ע מקורן בחוסר שמחה, שהרי כל תשעים ושמונה הקללות הנוראות והמפחידות (צ"ח קללות) שבספר דברים כולן באות על חוסר השמחה בעבודת ה' כמו שכתוב שם: "תחת אשר לא עבדת את ה' אלוהיך בשמחה ובטוב לבב?" מדוע זה כך?

התבוננתי בזה, וזה הפליא אותי מאוד, הרי מה מדובר כאן? מדובר ביהודים שמקיימים את כל התורה כולה קלה כחמורה, שומרים שבת, צמים ביום כיפור, נמנעים מאכילת חמץ בפסח, מקיימים את כל המצוות כולן, מתפללים במניין שלוש פעמים ביום עם טלית ותפילין, לומדים תורה – וכי בגלל שלא עשו זאת בשמחה מגיעות להן כאלה קללות נוראות, ואילו אדם שעובר על כל התורה כולה יקבל עונש על העבירות שלו, אבל לא יקבל את הצ"ח קללות הנ"ל? מדוע אדם שעושה מצוות בלי שמחה גרוע יותר ממי שעובר על התורה?!

שאלה זו לא נתנה לי מנוח, ועל אף שהבנתי לפי זה את מעלת השמחה, עדיין הדבר לא התיישב בדעתי, מהו החיסרון הגדול שבחוסר שמחה, מדוע זה כל כך חמור יותר מכל עבירה ויותר מכל פגם?

ה' האיר את עיניי וחנן אותי להבין תירוץ נפלא. הרי כל אדם שמעריך משהו – שמח לקבל אותו. לפי גודל ההערכה שלו, כך גודל השמחה שלו. יוצא מכאן שאדם שלא שמח במצווה – פירושו שאין למצווה שום ערך אצלו, היא לא שווה בעיניו לכלום. אם הוא היה מקבל סוכרייה שעולה חצי שקל הוא היה שמח והיה לו אור בעיניו, אבל התפילין שלו זה שווה בעיניו פחות אפילו מעשר אגורות, ממש כלום. דבר ששווה בעיניך, אתה שמח בו; אם אתה לא שמח זה אומר שהדבר בעיניך לא שווה לכלום.

וכאשר אדם לא מחשיב את המצוות לכלום – אין לך ביוזון גדול לקב"ה יותר מזה! שהרי אם ניקח למשל מלך גדול שמוזמין את אחד הנתנינים שלו וצלמי הארמון מצלמים את האזרח עם המלך, והמלך מעניק לו את התמונה עם הקדשה בכתב יד המלך – הנתין אמור לקבל את התשורה המלכותית בשיא ההתרגשות וללכת הביתה בצעדי ריקוד ולתלות את התמונה במרכז הסלון ובכל רגע שמתסכל עליה להתמלא בקורת רוח ושמחה לאין קץ.

אבל אם הנתין לא מעריך את המתנה ומסתכל על התמונה בקרירות בלי שום טיפת התרגשות ועוד אומר למלך: זה הכול? בשביל זה קראת לי? זה מה שאתה נותן לי, חתיכת נייר... ברור שאותו אזרח הוא בן מוות, כי אין לך פגיעה גדולה מזו וביוזון גדול מזה בכבודו של המלך. גם הפושע הגדול ביותר שעבר על כל חוקי המלך, לא מבזה את המלך כמו אותו אזרח שלא יודע להעריך את קרבת

יצחק אבינו מבקש מבנו עשוי שיצוד ציד ויכין לו מטעמים כדי שהוא יברך אותו. רבקה שומעת זאת ומיד מכינה מטעמים מגדיי עיזים ובנוסף אופה לחם ושולחת את יעקב בנה עם הבשר והלחם לאביו על מנת שיקבל את הברכה לפני שעשוי יספיק לחזור מצידו. התורה מספרת שיעקב הוסיף דבר נוסף על הלחם והבשר: "ויבא לו יין וישת". וצריכים לשאול שתי שאלות: מהיכן היה לו יין? ומדוע הביא לו גם יין?

התרגום המיוחס ליונתן בן עוזיאל ועוד מפרשים מספרים כי ליעקב אבינו לא היה יין, וכשהגיש יעקב את המטעמים לאביו נשלח אליו המלאך מיכאל עם יין מגן עדן, מאותו היין המשומר בענבי המוכן לצדיקים לעתיד לבוא, ומיין זה נתן לאביו. ומשמע מדבריהם שהיין הזה הוא שגרם לברכה, וצריכים להבין מדוע.

רבנו הקדוש בתורה מ"א מבאר על פי דברי הארז"ל שהיין הזה היה 'יין המשמח'. וכשיעקב אבינו ראה התגברות גדולה של דינים, הוא היה חייב להמתיק את הדינים האלה על ידי שמחה המביאה לריקודין ורק על ידי זה גרש את כל החיצונים שרצו למנוע ממנו את הברכה והמתיק את כל הדינים וזכה לכבודה ולברכה, ולכן נתן לאביו מן היין.

ה"ש משמואל" מבאר במעשה העיקרה ביאור נפלא שעל פיו נבין ביאור נוסף בעניין חשיבותה של השמחה בברכותיו של יצחק ליעקב. ה"ש משמואל" אומר שעיקר הניסיון של אברהם אבינו היה להיות בשמחה בשעת העקידה ואם לא היה בשמחה מושלמת לא היה זוכה לגילוי המלאך שאמר לו "אל תשלח ידך אל הנער", כי זה היה גילוי שכינה ר"אין השכינה שורה אלא מתוך שמחה".

ועל פי זה נבאר גם את הבאת היין ליצחק בשעת הברכות: יעקב אבינו נתן ליצחק אביו יין כי רצה שהברכות תהיינה מתוך

המלך. על פי זה נבין שמי שאינו שמח במצוות גרוע פי כמה מזה שעושה עבירות. כי זה שעושה עבירות הוא פשוט מסכן. יש לו יצר הרע ואין לו שום דעת. הוא לא מבזה את המלך, פשוט רחמנות עליו וזה הכול.

וכך אני מפרש את הברכה: "סלח לנו אבינו כי חטאנו" – למה תסלח לנו? בגלל שחטאנו. וכי החטא הוא זכות שבגללה אנו יכולים לבקש סליחה ומחילה? אלא הפירוש הוא כך: אם חטאנו זה אומר שאנו מסכנים שאין לנו שום דעת, שהרי אם הייתה לנו דעת לא היינו חוטאים נגדך, ולכן אנו מבקשים סליחה בגלל שאנחנו כל כך מסכנים. העבירה והחטא הן מסכנות ותו לא.

אבל אדם שכבר זוכה להקשיב לה' ולקיים מצוותיו, ובכל זאת לא נותן להן שום חשיבות, ולא רואה שום סיבה לשמח ולרקוד ולהיות מאושר מהזכות הזו – זה ביוזון למלך שאין כדוגמתו. כי הוא כביכול אומר לקב"ה: "התורה שלך והמצוות שלך לא שוות בעיני כלום", רח"ל.

על פי זה נבין יותר טוב את ההתמודדות בין עשוי ליעקב. המאבק על הברכות לא היה מאבק של 'לזכות לברכה או לא לזכות', אלא מאבק של 'ברכה או קללה', כמו שכתוב: 'עליי קללתך בני', כי כישלון פירושו קללה. וכן אומר יצחק לעשיו: "הן גביר שמתיו לך" ברכת את יעקב שאתה תהיה עבד שלו, שזו הקללה הגדולה ביותר, כמו שכתוב: "ארור כנען, עבד עבדים יהיה לאחיו".

יעקב התמים שידע להעריך את עבודת ה', ידע להעריך את הבכורה וידע את סוד השמחה – הוא גם זכה לברכות; אבל עשוי שביזה את הבכורה "ויבז עשוי את הבכורה" – הוא ביה את הקב"ה בעצמו וממילא מגיעות

המשך בעמוד 3

הכנסים של הרב שלום ארוש שליט"א לשבוע הקרוב

<p>יום ד' בירושלים ישיבת חוט של חסד שמואל הנביא 13 שיעור קבוע בהלכה בשעה 20:30 ולאחמ"ב שיעור ראש הישיבה בשעה 21:00 יום ה' בחולון (שכ"ת לניבורים) בשעה 21:30 רח' המועפילים פינת המוצקה ב"ב ע"ש הללי צה"ל</p>	<p>יום ב, ד' בנסלו (12/11/18) דימונה והסביבה ב"ב אהבת אליהו רחבת יציאת איזופה בשעה: 20:30</p>	<p>יום א, ג' בנסלו (11/11/18) שוהם והסביבה ב"ב ספרא שבת אחים עמק איילון 28 בשעה: 20:30</p>
--	---	--

טלפון לבירורים ולהזמנות שיעורים - 0527611100

הירידה למצרים

אמרו על ישועה וזדה למצרים... שכל ימיו היה אוכל לכבוד שבת, כשהיה מוצא בהמה נאה היה אומר זו לשבת, כשמצא אחרת נאה הימנה אבל את הראשונה והניח השניה לשבת, נמצא, שכל איכותיו נאכלו בקדושת שבת. ואילו הילל, מידה אחרת היתה לו, הילל אכל כל איילות החול שלו בקדושה נעלה בלי לייחדם ולהקדישם לשבת.

שיר עם הרע, לא כל אדם ואף לא כל צדיק יכול לרדת חזרה למצרים, אברהם אבינו יכול היה לרדת, יעקב וכל בניו גם יכלו לרדת, יצחק ומי שהוא מבחינתו לא יכול לרדת, אם הוא יורד למצרים הוא לא מצליח לעלות משם, אין לו תקומה. לכן אומר הכתוב ליצחק הנקרא גם "פחד יצחק" בגלל הפחד שלו לשהות מחוץ לקדושת שבת - אל תרד מצרימה, אתה לא כמו אברהם אביך ולא כמו יעקב בנך שלו אני אומר "אני ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה" אתה יצחק גור בארץ הזאת ואהיה עמך, כי הנשמות שהם מצד הדין לא יכולות לרדת לתחתיות, לאלו עדיף לא לצאת מבית המדרש, מוטב להם להיות בתבית נח, לשהות בקדושת שבת, כמו שמנחה אותם הכתוב לעולם שכן בארץ אשר אמר אליך, כלומר, שכון בארץ שאני יכול לומר לך, לדבר אתך, כי אם תהיה מחוץ לארץ, כבר לא אוכל לדבר אתך, כי בוודאי תיפול ממדרגתך וכבר לא תשמע את הקול שלי, אתה, וכל אלו הדומים לך, חייבים להיות תמיד בארץ ישראל, "ארץ אשר ה' אלקיך דרש אתה, תמיד עיני ה' אלקיך בה" שב בבית המדרש, תעסוק בתורה ותפילה.

מוהרנ"ת אומר: "יש חסרון אצל אנשים, שמקמת שחפצים להדר על איזה דבר מצוה יותר מדי, על-גדל זה אינם מקיימים קלל את המצוה!" (שיש"ק ב-תקעא)

בנעמירוב היתה פעם חתונה של אהד מקרובי משפחת מוהרנ"ת הרחוקים, והלך מוהרנ"ת לחתונה, בקדי שיתעורר על ידי זה לשמחה, כי בא סבה זו לא היה הולך כי לא היו קרובים כל כך עד שילך לחתונתם, והלך רק בסבת צרון לשמחה שיתקף לו על ידי החתונה (א"ה, עין בתורה קע"ח). (שם ב-תקעז)

- אחד משעוריו הקבועים של מוהרנ"ת היה למוד של כמה פרקים משניות בכל יום, גם אהד ממנהגיו היה לקרוד בכל יום. (שם ב-תקעד)

א של החיים

- יסוד היסודות ונמוד החקמות, לידע, שה' טוב תמיד, אין שום רע כלל.
- גם האדם הגרוע ביותר שישעשה ישוב הדעת, יקרה בצורה ברורה שהוא טוב והוא רוצה לעשות רק טוב.
- כל אדם, מצד הנשמה, רוצה לעשות רק טוב.
- אפילו רשע גדול, הטוב שלו יותר גדול, ויש לו בחינה.

האם החתן והעדים צריכים לראות את פני הכלה בשעת החופה?

שו"ת של חסד

דין הלכתי המנוגש ע"י בית הוראה "חוט של חסד" מאת הרה"ג ר' אלהן שלום אלגוד שליט"א

ר"ב הוראה דובניץ קהילתנו

לרגל השמחה השרויה במוסדותו שמחת הנישואין של בנו יקירו של מו"ר ראש הישיבה הבה"ח ר' יוסף ארוש הי"ו עב"ג למשפחת בלאיש הי"ו, נדון השבוע בהלכות קידושין, ויהי רצון שיהיה בנין עדי עד ויזכו לראות בניו ובני בניו עוסקים בתורה ובמצוות בדרך רבנו הקדוש אמן.

ש"ת האיש גומר בדעתו שהוא מרוצה אפילו אם ימצא בה דבר מגונה, יכול לקדשה גם בלי לראותה כלל ואין בזה איסור. וראה לכן שאין איסור לישא אשה בלא לראותה, ניתן להביא מאברהם אבינו שאמר לשרה אמנו בעת שירדו למצרים [בראשית כ"ב, י"א]: "ויאמר אל שרי אשתו, הנה נא ידעתי כי אשה יפת מראה את", ומביא שם רש"י מדרש אגדה שעד עתה אברהם אבינו לא ראה את שרה אמנו מתוך צניעות שבשניהם. מדייקים מכך המהר"א [פ"י שריה], העיון יעקב [ב"ב ס"ז ע"א], העין אליהו [שם] והיעב"ץ [שבת כ"ג ע"ב], שלאדם צנוע כמו אברהם אבינו, אין איסור לישא אשה בלא שיראנה.

אינם צריכים להכיר את המתקדשת משום שראייה ברורה נחשבת אף היא כעדות, והכא ישנה ראייה ברורה שכלה זו נתקדשה לאיש זה אע"ג שלא ראה - שהרי היא זו שעמדה מתחת לחופה - ומוסיף הנתיבות ואומר שכמו שבמקרה שיראו עדים אחד שפניו מכוסים שרצח, שיכולים להעיד שהאיש הזה רצח אע"פ שאם היה מתרחק מהם לא היו מכירים אותו, ה"ה הכא לגבי הקידושין.

ודעת שו"ת חתם סופר עצמו [אה"ע סי' ק] ש"ת חסד לאברהם [ח"א סי' כ], ש"ת שארית יעקב [אה"ע סי' ח], סידור בית עובד [דיני קידושין אות ז], הגר"ע יוסף [ש"ת יביע אומר ח"ד אה"ע סי' ה] אתו ר' והג"ר יצחק יוסף [ילקוט יוסף הל' חופה וקידושין עמוד קע"ה], היא שכלתחילה צריכים העדים לראות את פני הכלה קודם לקידושין, משום שנוון לעשות את הקידושין שהם יסוד קדושת המשפחה, אליבא דכ"ע ללא פקוק. ומוסיף הגר"ע יוסף שהמנהג הוא להרים את הצעיף שכל פני הכלה כלפי מעלה בעת שתתקף הכלה מכוס ברכת האירוסין, וממילא העדים רואים אותה.

אולם שו"ת משנה הלכות [ח"ד סי' ל"ז] חולק וסובר שבשום אופן אין לגלות את פני הכלה תחת החופה בפומבי ואפילו לא בשעת השתייה מכוס ברכת האירוסין, משום שדבר זה גובל באי-צניעות ואין לו מקום בפרט בשעה קדושה זו של החופה, וזהו "חומרא דאתי לידע קולא" [ב"ק י"א ע"א] שאין לנהוג בה.

למעשה: נחלקו הפוסקים האם העדים חייבים לראות את פני כלה תחת החופה. ורוב מניין ובניין הפוסקים סוברים שאין חיוב בזה, ויש אף הסוברים שיש איסור של חוסר צניעות לגלות את פני הכלה תחת החופה בפומבי. לכן חופתך הייתה חופה כשרה ומהודרת ואין בה שום פגם כלל! ויהי' שאתה ורעייתך תזכו לראות בניו ובני בניו עוסקים בתורה ובמצוות.

תשובה: שו"ת המב"ט [ח"א סי' רכ"ז, ח"ב סי' ק"ט], שו"ת חסד לאברהם [תאומים ח"ב סי' כ"ז], שו"ת ישמח לבב [אה"ע סי' יג], ספר שולחנו של אברהם [סי' מ"ב], והג"ר יעקב יוסף [בשיעור שנתן בבבול והוראה בכ"ס סלו ה'תש"ע], סוברים שהעדים חייבים לראות את פני הכלה קודם הקידושין או בזמן הקידושין, ואם לא ראו את פניה - הקידושין לא חלים ויש לבעל לקדש את האשה שוב כראוי ולתת לה תנובה חדשה.

אולם פוסקים רבים חולקים וסוברים שהעדים אינם צריכים כלל לראות את פני הכלה בשעת הקידושין, ובהם הרשב"א [שו"ת סי' אלף קע"ט], הרדב"ז [שו"ת דברי דוד סי' מ"ח], הרמ"א [אה"ע סי' ל"א ס"ג], הישועות יעקב [סי' מ"ב סק"ו], שו"ת שמחה לאיש [אה"ע סי' ט"ו], מטה משה [דיני הנכנסת כלה אות ח] בשם הצדה לדרך, אבני מילואים [סי' ל"א סק"ד], שו"ת בית שלמה [אה"ע סי' ט], משכנות הרועים [מסכת קידושין אות כ"ח] על מנהגי לוינו, הנתיבות [קהלת יעקב הל' קידושין סי' ל"א ס"א], שו"ת חתם סופר [אה"ע סי' ק] בשם המקנה [סי' ל', שו"ת תורת חסד [אה"ע סי' ח] אות ד], פתחי תשובה [אה"ע סי' ל"א סק"ה] בשם המהר"ט, נפש חיה [סי' כ], הג"ר יצחק אלחנן ספקטור [עין יצחק ח"א סי' ס"ב], שו"ת שאילת שלום [סי' י"א], שו"ת יפה ללב [ח"ד סי' ל"א אות ג], שו"ת שואל ונשאל [סי' ל"ז] על מנהגי ג'רבה, שו"ת משנה הלכות [ח"ד סי' ל"ז], שו"ת ציץ אליעזר [ח"א סי' פ"ב] וש"ת שרידי אש [ח"א סי' פ"ח]. הטעם לכך הוא שהעדים צריכים לראות דווקא את מעשה נתינת הטבעת, אבל הם

למעשה: אין חיוב על החתן לראות את פני הכלה, אלא החיוב הוא שהכלה לא תתגנה עליו. לכן הוא יכול לסמוך על התיאור של הכלה מפי אנשים אחרים, או יכול לגמור בדעתו שהוא מרוצה עם כלה זו ויהי מה. ונחלקו הפוסקים האם ראוי לחתן לראות את הכלה קודם לחופה (מה שנקרא באדעקין) כדי לקיים את דברי חז"ל שאין לו לאדם לקדש אשה קדוש שיראנה, או שהדבר איסור משום שזהו בפומבי וגובל בחוסר צניעות. לכן הן מנהגך והן מנהג קרוביך הם מנהגים כשרים וראויים שיש להם מקור בהלכה ו"דעבד כמר עבד ודעבד כמר עבד" [ברכות כ"ז ע"א].

שאלה א': שלום רב לכבודו. לפני זמן לא רב הייתי בחתונה של קרוב משפחה שמשפחתי שייכת לחסידות מסוימת. שמתיו כל שהחזק כלל לא ראה את פני הכלה שהי מוכנסת בבד אטום, לא קודם לחופה ולא במהלכה. אני טענתי שישנה בעיה עם הקידושין משום שיש חיוב על החתן לראות את פני הכלה קודם שיקדשוה וכך אני עצמי נהגתי בחתונתי, ואילו קרובי טענו שכן נוהגים בחסידות שלהם מדורי דורות בהכוונת הרבנים שלהם ודאי שאין בזה כל בעיה. עם מי הצדק?

תשובה: הגמ' [קידושין מ"א ע"א] אומרת ש"איסור לאדם שיקדש את האשה עד שיראנה, שמא יראה בה דבר מגונה ותתגנה עליו, ורחמנא אמר: [ויקרא י"ט] 'ואהבת לרעך כמוך'", וכך אכן נפסק ברמב"ם [הל' אישות פ"ג הי"ט], וברש"ע [אה"ע סי' ל"ה ס"א]. למרות שנוטק לשון "אלא אם כן מכירה" ולא לשון "עד שיראנה".

דין זה שיש לראות את הכלה קודם לקידושין, אינו דווקא בחתן עצמו, אלא אפילו אם קרוביו רואים את הכלה ומוסרים לו תיאור מדויק שלה והוא סומך על דבריהם, רשאי לעשות כן. וכך פוסק שו"ת שואל ונשאל [ח"א אה"ע סי' ל"ז] שבמקומו - בג'רבה, היו נוהגים על פי רוב שהקרובים היו רואים את הכלה והחתן היה סומך על דבריהם. אולם מאחר והגמ' עצמה אומרת שהטעם לדין זהו הוא רק מצד שמא יראה בה דבר מגונה ותתגנה עליו ואז יעבור על איסור "ואהבת לרעך כמוך", פוסק שו"ת נודע ביהודה [מהדו"ק אה"ע

המשך דבר ראש הישיבה

לו כל הקללות שבעולם, "כי מכבדי אכבד ובזוי ייקלל". או שאתה שמח ומכבד את ה' או שאתה מבזה את ה'.

לא המדרש הוא העיקר אלא המעשה. והעיקר הוא שכל אחד מאתנו יפסיק לבזות את הקב"ה ויתחיל להעריך ולשמוח בזכות הגדולה והעצומה שנפלה בחלקו, וממילא השכינה תהיה אתו ויזכה לשמירה עליונה ולכל הברכות שבעולם, תהיה לו הצלחה וסייעתא דשמיא, והוא יחיה חיים מאושרים, חיים של שמחה, ויהיה לו קל להתמודד עם כל קושי ועם כל משבר בחיים. אם כן כיצד זוכים להיות בשמחה בשעת עשיית המצוות?

אלא יש לדעת שכל חוסר השמחה בשעת עשיית המצוות הוא רק עניין של חוסר תשומת לב. השמחה לא דורשת מאמץ ולא השקעה כספית, השמחה היא רק התבוננות פשוטה. אנחנו כל כך מורגלים בקיום המצוות "על אוטומט" כמצוות אנשים מלומדה, ולכן רוב בני האדם לא מקדישים את מעט ההתבוננות הנדרשת כדי לעורר בלבם את השמחה בשעת עשיית המצווה, ובלי משים הם מבזים את הקב"ה, רח"ל.

אם רק יחשוב בשעת עשיית המצווה: "וכי אני רוצה לבזות את הקב"ה? וכי אני לא מעריך את המצווה? ברור שאני מעריך את המצווה, הרי לא הייתי מוכר את המצווה בעד שום הון שבעולם..." רק המחשבה הזו לבדה כבר נוסכת באדם שמחה פשוטה, וככל שהוא מממש בה ומשתעשע במחשבות כאלה כך הוא מעורר את השמחה יותר ויותר.

לכן לאורך כל עשיית המצווה: הן בדרך אל המצווה, והן בהכנה למצווה, והן לאחר קיום המצווה – יחשוב בלבו: "איזו זכות! אשרינו! אני משרת את המלך! אני מתחבר עם המלך!" וכן בתפילה יחשוב בכל עת: "אני עומד לפני המלך! אני מדבר עם המלך של כל העולם! איך זכיתי! איך בחר בי ה'! ישתבח שמו!" וכאשר נפגש עם חברים ידבר אתם מהנקודה הזו ויספר להם: 'תשמעו מה זכיתי! לא תאמינו! אתם יודעים מה עשיתי היום? הנחתי היום תפילין! המלך נתן לי להניח את הכתר שלו! ואפילו יתקשר לחברים למכרים ולמשפחה ויספר להם בהתלהבות באיזה פיס הוא זכה ואיזה פרס 'שמך' עלה בגורלו. וכן ידבר עם עצמו ולא יפסיק לחשוב על כל ברכה ועל כל מעשה טוב שלו.

בדרך זו אדם יכול לעבוד כל היום על מידת השמחה, ואז הוא יינצל מכל הקללות ומבטח לו שתהיה לו הצלחה וסייעתא דשמיא בכל כי השכינה אתו. מי שילך עם השיחה הזו ישתנו לו החיים לגמרי, הוא יהיה בשמחה כל היום ויחיה חיים מתוקים ומבורכים.

באתר www.haamona.com מית ישראל

הנה לא ינום

הדלה והשדופה נפרצה בבעיטות מגפיהם כלא היתה. ר' לוי יצחק שחש בסכנה המידית מיהר והתחבא תחת אחת המיטות. הוא הקשיב באימה לקורה בבית ושמע את בני משפחתו אצים רצים לתפוס מחסה מפני החיות צמאות הדם.

החושך הסמיך היקשה על הפורעים להבחין בבני הבית אבל מיד נשמע קולם האימתני: "הוציאו אלינו את הכסף! ולא תיפלו שדודים בידינו!" רבי לוי יצחק ששכב תחת המיטה חש בסכנה האורבת לקרוביו, והוא החליט כי לא עת להחשות עכשיו. במסירות נפש יצא ממחבואו והתייצב פנים אל פנים בפני הפורעים הרוצחים:

"הנני להביא לכם את כל כספנו, קחו את מעט רכושנו אך הניחו לנופשונו!" - אמר ר' לוי יצחק.

בעלטה הכבדה ששררה בבית קשה היה למצוא דבר מה. רבי לוי יצחק נשא תפילה חרישית מקירות ליבו לשלום ולשלום בני משפחתו וניגש בזריזות לתת וטרף את אוכלו טרם יתפכו חלילה הם להיות טרפו של בן בליעל זה.

מן העלטה ניבטו עיני הפורעים, עוקבים אחרי תנועותיו של ר' לוי יצחק. הוא נכנס בצעדים כבדים לחדר הסמוך, ניגש לארון הספרים, הסיט כמה ספרים והוציא צרור דל.

הוא יצא אליהם עם הצרור, וראש הכנופיה לקחו מידיו.

"זה הכל?" - שאל בחמדה ועיניו יוקדות. "זה הכל" - השיב ר' לוי יצחק. "יותר מזה אין לנו... בואו והיווכחו בעצמכם..."

הוא הוביל אותם למסתור והראה להם את הרווח הריק בין הספרים...

"אם כן, עניים אתם מאד" אמר ראש הכנופיה "ובכן נרחם עליכם ונלך לדרכנו".

הפורעים עזבו את בני הבית והניחום לנפשם, והחושך הפך לאור גדול...

לימים יספר כי היה זה נס גלוי, שלמרות העלטה מצא מיד את מבוקשו. אילו התמהמה בחיפושים, היו הרוצחים קצרי הרוח שמים קץ לחייו, מידית.

לאחר מעשה עזבה המשפחה את קיבליטש ועברה לפליק העיר הגדולה...

ולא כטרף קל לחיות חסרות רסן. בין אלו הייתה משפחתו של הצדיק ועובד ה' המופלא, רבי אהרן קיבליטשער זצ"ל, חמיו של רבי לוי יצחק בנדר זצ"ל.

ליל חורפי ירד על העיירה קיבליטש. השמים היו קודרים ואפורים כאילו

סיפור לשולחן שבת

שיכורי שמחה, בליווי שירה וריקודים חגגו האזרחים ברחבי רוסיה הגדולה. אחרון הצארים מת מות נבלים, והשלטון עבר לידים חדשות. אוירה נעימה של חירות מתקרבת והולכת, התפשטה בארץ הענקית והמדוכאת.

שהחליף את ממשלת הצאר שהביח למיליוני אנשים שחרו, שוויון, פתיחות ובעיקר חופש.

גם יהודי רוסיה שמחו שמחה רבה על התמורה. מאושרים היו במפלת שושלת הצארים הצוררים שבימי שלטונם עינו את ישראל, ניסו לעקור אותם מדתם ולהרחיקם מאמונתם. הצרו צעדיהם ואיימו תמיד על חייהם.

עכשיו הביטו על העתיד בתקווה גדולה, קיוו לימים טובים שירפאו את סבלי העבר. הרוסים חגגו, ולהבדיל היהודים חגגו גם הם: הרוסים - ברכב וסוסים וגרור בקבוקי וודקה לגרונם, והיהודים, להבדיל, רקדו ושמחו עם ספרי תורה בידיהם: אשרינו שזכינו כי ימים הגיעו בהם נוכל לשמוח ולשיש בזאת התורה ולקיים מצוותיה ללא פחד ואימה...

שמחה זו התגלתה כמקדמת מדי, ואפילו יותר

מיד, וריקודי הצהלה הפכו במהרה למלחמת כנופיות של ארגונים שונים שרצו לתפוס את רסן השלטון, ולחמו אלו באלו, מאבקים שלוו במרחץ דמים.

המלחמות בין הכנופיות לא הסתיימו במאבקים פנימיים בניהם, כיון שנשלפה החרב אנשי הפקר אלו לרצוח ולשדוד כל מי שנקלע בדרכם כחיות טרף שפרצו את סוגרם.

אך הגרוע מכל היה מצב אחינו בני ישראל ברחבי רוסיה ובפרט בעיירות אוקראינה. פרוצות ופוגרומים היו דבר שבשגרה. עובדה זו עודדה יהודים רבים מן העיירות לעבור לערים גדולות, שם קיוו כי יהיו מוגנים יותר

משתתפים הם בצערם של ישראל ובצער הגלות. יהודי קיבליטש נמו על משכביהם נים ולא נים, מנוחה ללא מנוחה. אחת הנופיות הנוודעות לשימחה של צורר היהודים 'פלטיוורה', התמקמה בקרבת העיירה, דבר שעורר מטרד ודאגה.

רבי לוי יצחק בנדר זצ"ל מחושבי חסידי ברסלב, באותם הימים היה אברך צעיר שאין לו בעולמו אלא ד' אמות של הלכה ויראת ה', דר באותה עת בבית חמיו.

כאשר בני הבית התהפכו על משכבותיהם בחוסר מנוחה, ישב רבי לוי יצחק ולמד לאור הנר.

לפתע נשמעו קולות פרא בחוץ; מצהלות קלגסים, זמירות שיכורים, ושאות מקפיות דם. בין כה וכה החלו הפורעים להלום על הדלת בפראיות, וזו הדלת

מי שהוא שולט ביצרו, נניו אינם יוצאים לתרבות רעה, ועל-ידיה ממונו נתגבר, ועל-ידיה לא יבוא ליד נסיון. [בנים ב' ט"ו]

קו האמונה
לשמוע אמונה כל יום כל היום
02-6444250
להתחבר יחד עם הרב שלום ארוש שליט"א

Special • Happy • Amazing
מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד
Hasidish Simcha חסידיש שמחה
...הנה האוהל אתכם...
דמויות ענק איכותיות, מפוארות, מעוצבות בטעם יהודי הרוקדות לפי קצב המוסיקה
בר מצוה • בת מצוה • חתונה • יום הולדת • ארוע משפחתי • תלמודי תורה • מתנסים • בתי ספר • גנים • קייטנות ועוד...
אשה מצחיקה בדמות ענק לעזרת הנשים בלבד
מהרו והבטיחו את מקומכם
053-314-2709
02-5821354
ניתן לקבל קבלות שם לנוסדות וליחידים

חינוך באהבה

נכשלת, אני לא כישלון פרק ג' מאת הרב יצחק אבוחצירא. מחנך ויועץ חינוכי

אומרים בשם רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב, ש-"אתה נמצא במקום בו מחשבותיך נמצאות, ודא שמחשבותיך נמצאות במקום בו אתה באמת רוצה להיות". אמרה חכמה זו, מלמדת אותנו: מה גדול כוחה של ה"מחשבה" ולענייננו מה גדול כוחה ההרסני של מחשבה הרסנית כמו מחשבה שאני "כישלון". ובמה הדברים אמורים, המשיכו לקרא!

מרוץ הצפרדעים
מספרים שהיה פעם "מרוץ צפרדעים", המטרה הייתה להגיע לקצה העליון של תלולית עפר גבוהה וחלקה במרכז הבעיה. כל בעלי החיים תושבי הבעיה, התכנסו כדי לראות את הצפרדעים המתחרים ולתמוך בהם, ובשעה היעודה החל המרוץ!!!
למעשה, כבר בתחילת המרוץ, החיות לא האמינו שהצפרדעים אכן מסוגלות להגיע עד למעלה, העלייה הייתה תלולה ואדמת הבעיה חלקה, וזה באמת היה טיפוס קשה מאוד.
אבל... הם נתנו לצפרדעים צ'אנס והחלו לעודד אותן בטיפוס, עד מהרה הבינו כולם שאין סיכוי, התלולית הייתה גבוהה ותלולה והצפרדעים החלו להחליק שוב ושוב.

מפסטי המוטיבציה, הוחלפו אט אט לאכזבות ומשפטי כישלון ולעג על אי ההצלחה.
"אין טעם!!" הם לא יצליחו אף פעם, תראו איך הן נופלות, חבל להן על המאמץ, התלולית תלולה וחלקלקה!!
הצפרדעים התחילו אט אט להתייאש, חוץ מאחת שהמשיכה לטפס במרוץ.
החיות המשיכו וצעקו גם לעברה: "...חבל לך על הזמן!!! אין לך סיכוי, תיזהרי את תחילתי ותפצעי!..."

הצפרדעים החלו אט אט להרים ידיים, חוץ מאותה אחת שהמשיכה למרות הכל לטפס במסירות נפש...
לבסוף, כולן נטשו את המרוץ חוץ מהצפרדע הזאת שבמחיר של מאמץ עצום, הגיעה בסוף למעלה.

כל החיות חיכו לה בירידה מהגבעה, הם כל כך הסתקרנו להכיר אותה ורצו לדעת איך היא עשתה זאת. כולם התקרבו כדי לשאול אותה איך היא עשתה זאת ואיך הצליחה לסיים את המרוץ. אך הצפרדע לא ענתה, לאחר מספר משפטי שיחה עקרים, הם גילו שהצפרדע הייתה... חירשת! ...

לא להוציא את הרוח מהמפרשים
משל מפרסם זה, ממחיש לנו כמה כוח עצום טמון, במילים שאנו משדרים לכיוון ההצלחה או לכיוון הכישלון.
יכול להיות שעוד כמה צפרדעים היו יכולות

להפעיל עד למעלה, אך "משפטי הכישלון" שכולם אמרו וחוסרו האמון המופנן, הביסו את רוחם. ממשפטי כישלון אלו "ניצלה" הצפרדע החרשת, להיפך היא ראתה את כל ההמולה והבינה לתומה מהרעש, שכולם "מועדדים" אותה, ולכן היא הצליחה להפעיל.

משל זה ממחיש בצורה מדהימה, את אחת הסיבות העיקריות להמשך "כישלון ילדים" כי פעמים רבות הילד יכול לקום, להצליח ולצאת מרוב הבעיה שלו, אלא שלפעמים במילים שלנו אנחנו גורמים לו לשקוע עוד יותר בתוך הבוץ של הכישלון ולפעמים במשפטים שלנו אנחנו מוציאים לו את האוויר מהמפרשים של סירת ההצלחה.

פעמים רבות גם אנחנו המבוגרים שומעים "משפטי כישלון" וחוסר פרגון על כמה אנחנו לא מוצלחים, או לא יכולים לבצע כל מיני משימות, אבל אנחנו גם מצליחים להיות "חרשים" ולא לשמוע כשמישהו אומר לנו שאנחנו "לא יכולים" להשיג את החלומות או את השאיפות שלנו, אך האם הילד שלנו מסוגל "להיות חרש"!!?

ונניח והילד עשוי מחומר כזה, שיש לו רצון ויכולת חזקים "לא לשמוע" את חבריו שמדברים עליו "אחרי הגב" שהוא לא מצליח או לא יודע לענות כלום, אך האם הילד יוכל אי פעם להיות חסין מפני אמירות כישלון מצד מי שאמור לטפח לו את הביטחון העצמי, את תחושת המוגנות והבטיחות מ-ההורים שלו!?

לסיכום-מה גורם לכישלון?
עלינו להפנים! שבדרך כלל הגורם העיקרי לכישלונות ילדים הוא- "חוסר ביטחון" הדיינו: סך התנסויות של חי הילד לימדו אותו- להעריך שהוא "כישלון" ולכן כבר אינו מאמין שהוא יכול אי פעם להצליח.

תחושה זו מועצמת במיוחד במידה וגם ההורים שותפים אליה.
שהרי אם ההורים, שהם עיקר המשענת הנפשית של הילד- אינם סומכים עליו, גם הוא ילמד שלא לסמוך על עצמו ולקחת על עצמו את האחריות ללימודיו ולחיו. ולכן זהו מסר חשוב שאותו יש להעביר לילד- אנחנו בוטחים בך ומאמינים תמיד בהצלחתך.

אם אנו מבינים את גדול האחריות וההשפעה שיש לנו כהורים, עלינו לקחת איתנו היום, שני כללי יסוד עיקריים וחשובים בדרך ההצלחה, ולהעביר אותם מידי יום לילד:

1. אהבה ללא תנאי- אנחנו מקבלים את הילד כמו שהוא, ללא תנאים. נגיד לו: "אתה תמיד תהיה הילד שלנו ותמיד נאהב אותך בלי קשר למי שאתה ולמה שאתה מסוגל, ולא משנה אם תהיה גאון או טיפש או כל דבר אחר"

2. הענקת תחושה של בטחון- "אנחנו תמיד נהיה שם בשבילך, ותמיד נעזור לך כשתצטרך אותנו, ואם משהו לא יסתדר, אם טעה, תפשל או תיפול - אנחנו נהיה שם אתך ביחד נגד הבעיה ולעולם לא נהיה נגדך".

שבלי ההצלחה

כאשר נצליח לעבור את המשוכה הראשונה (בפרק א'): לא תקח באופן אישי את כישלון הילד. נוכל לעבור דרך המשוכה השנייה (בפרק ב'): להיות רגועים ולהתמודד עם הבעיה באובייקטיביות ולא "בטיח" נגיע בע"ה לפרק ג': לאהוב את הילד, האמין ביכולותיו ולשדר לו ביטחון והצלחה.

אך כבדי שנוכל באמת להצליח, עלינו לבדוק את הנושא הכי חשוב: האם התפללנו על הילד שתהיה לו הצלחה ולא יהיה ח"ו כישלון? האם הילד התפלל על עצמו וביקש מה' לעזור לו להצליח!?

נזכור תמיד את דברי רבי נתן מברסלב כפי שמר"ר הרב שלום ארזש שליט"א מדגיש תמיד: "כשני בעיה או חיסרון, זה או בגלל שלא התפללנו בכלל או שלא התפללנו מספיק". ולכן נשקיע את מירב המאמצים ל"סור מרע" של הכישלון, "לעשה טוב" של מוגנות, ביטחון, עידוד ואהבה ונתפלל על זה כל הזמן.

צריך דלי של התחזקות

בואו נניח דברים על השולחן! נניח שיש לילד בעיה לימודית, חברתית, התנהגותית או בעיה אחרת. נחשוב, האם בגישה שלנו אנחנו "עוזרים לו"? האם כשנוסיף לילד עוד בעיה, נוכל לפתור את הבעיות הקודמות!?

עלינו לדעת שבכדי לפתור בעיות: עלינו קודם למנוע את המשכך.

"מתח שלילי" הוא בעיה, "גערות וצעקות" הם בעיה ובוודאי ש"השפלות וביזיונות" הם בעיה. לכן, חובה עליו להוריד את המתח שנוצר לילד מבעיה, למתן, להרגיע, לנסוך ביטחון, לתת תקווה, להאיר ולא להעיר, להוריד את רף הדרישות והציפיות שלנו, לעבוד במנות קטנות- ולהמניא במנות גדולות. לחזק ולא להחליש, להיות כמו רבי נתן מברסלב שאם היה בדורנו היה נחשב ל"גדול המחזקים" שאמר: "על כל כך של התערורות צריך דלי של התחזקות".

אבל הילד לא מבין מה שאנחנו מדברים איתו ואנחנו צריכים לפעמים "לעורר" אותו. אבל נעזור לרגע ונחשוב: "אנחנו מסוגלים לאהוב אתו עם הבעיה! אנחנו באמת רוצים לעזור לך? או שאנחנו מעדיפים- להתלונן או להטיח האשמות, כדי להרגיע את המצפון שלנו!?"

דבר נוסף עלינו לזכור: במידה והבעיה היא לימודית, זה לא סוף העולם, כי הלימודים הם רק פן אחד בחיי הילד ואינם משקפים את כל מכלול אישיותו ויכולותיו, ובוודאי לא את הצלחתו העתידית.
לדוגמא ילד המתקשה לימודית ונניח שכרע הנושא לא מטופל, מכל סיבה שלא תהיה, זה לא אומר שהילד צריך לקבל ביזיונות והשפלות. נכון הילד בינוי ולא בטוח שהוא יהיה "גאון הכיתה"

אבל אם לא נהרוס לו את הדימוי העצמי, כאשר נן טפל בבעייתו הוא לפחות יוכל לעזור לעצמו ולהאמין ביכולותיו.

מה עושים "בכל מקרה"

טוב, נניח ואנחנו נמצאים בדרך הזו- נמנעים מלשגות, עושים טוב ומתפללים אך על אף כל ההבטחות של הילד לרצות ולהצליח, המציאות כמובן, עליו לברר מדוע הניסיונות של הילד להצליח לא צלחו בידו. ייתכן שיש לו קושי אובייקטיבי שאותו כדאי לברר יחד איתו, יכול להיות שלא תמיד הוא עשה את מה שהתחייב לקחת על עצמו או שאולי שחך ועשה לעצמו "הנחות".

יש לשוחח על הנושאים ולהעלות דרכי התמודדות יחד, ולא לאפשר לילד לחשוב שהוא "כישלון" מתעה ועוד עולם.

אנחנו הורים אחראיים, לחייג היום למישהו שאנחנו סומכים עליו, נתייעץ, נבדוק את הבעיות מבחינה מקצועית, אבל תמיד תמיד את הילד על המאמץ ולא על ההישג. נחזיר נסביר לילד שקנה-המידה של ההצלחה שלו ושל הדישה שלנו ממנו הוא: שהוא יעשה את מירב המאמצים שהוא יכול לעשות ולהשיג כרגע.

נאהב את הילד בכל מקרה ונעודד אותו בכל מקרה. כי אם טבעות לא נעודד אותו כשהוא לא מצליח, נגרום לו ח"ו לזנוק שגם במה שהוא יוכל להצליח, גם שם הוא לא יצליח. נתרגל לעודד את הילד על המאמץ ולא על ההישג. נחזיר בילד שהכי חשוב זה שהוא לא יתייאש ושתמיד הוא יתרגל לעשות מה שהוא כן יכול לעשות ומבחינתנו כשהוא עשה את מה שהוא יכול זהו ההצלחה שלנו ושל.

כי רק כשהיה לילד את האזון לדעת "לקבל ולאהוב את עצמו" בכל מקרה, גם אם הוא "בסוף הרשימה" זה ייתן לו את הכוח לנסות להתקדם תמיד כמה שהוא יכול גם אם זה יהיה רק מקום אחד קדימה, רק ככה הוא יצליח בע"ה להתקדם אל סף היכולת והגשמת הפוטנציאל של עצמו.

לייעוץ טלפוני ללא תשלום/ או לתיאום פגישה צור קשר בימים ג' - ד' משהי 8-10 בערב
נייד: 0548-434-435
מייל: a0548434435@gmail.com

בדיחות הדעת
"פני הדור כפני הכלב"

ילד שואל את חבריו: "האם בני האדם חכמים יותר מבע"ח?" עונה הילד השני: "לא. בע"ח חכמים יותר מבני אדם. כשאני מדבר אל הכלב שלי הוא תמיד מבין אותי אבל כשהוא מדבר אלי אני אף פעם לא מבין אותו."

זמנים תולדות תשע"ט

ירושלים	תל אביב	חיפה	באר שבע
16:08	16:24	16:15	16:26
17:20	17:22	17:20	17:23
17:59	17:56	17:56	18:00

הפסרת השבוע: א/ס, מלאכי פרק א/א, ב/ז- משא דבר ה'.

י"ל ע"י מוסדות "חוט של חסד" רח' שמואל הנביא 10, ירושלים ת.ד. 57669. טל: 02-5812210 פקס: 02-5812252 להצטרפות לקבלה בדוא"ל ולתגובות כתבו לנו 5812210@gmail.com

Breslev.co.il

למשרד טלמרקטינג דרושה
אחריות משמרת למילוי מקום

בעלת נסיון בניהול צוות
בעלת אסטרטגיות יחסי אנוש מעולים
מעל גיל 30

ותנאים טובים לפתאומה! ✓ שעות נוחות

02-5308002
ק"ח למייל: ba5812210@gmail.com

העלון שממניס את אור האמונה לביתך

לפרטים: 0527148571
בדוא"ל: chofetz@chofetz.co.il

חוט של חסד
חזק משה חתורה

02-5812210